

ГЛАВА 1

Днешната задача се беше превърнала в рутина за жената, която понастоящем наричаше себе си Крис Тейлър. Беше станала много по-рано, отколкото ѝ се искаше, после разглови и прибра обичайните си нощни предпазни мерки. Истинска досада беше да нагласява всичко вечер само за да го развали отново рано сутринта, но не си струваше да рискува живота си, за да се наслади на един миг на леност.

След това всекидневно досадно задължение Крис се беше качила в безличния си седан – вече натрупал доста години, но без никакви особено големи поражения, които да го направят лесен за разпознаване – и беше шофирала с часове. Беше прекосила три големи граници и безброй маловажни линии на картата и дори след като стигна приблизително подходящо отдалеченото разстояние, отхвърли няколко градчета, докато минаваше. Едно беше прекалено малко, друго имаше само два пътя за влизане и излизане, трето пък изглеждаше така, сякаш го посещаваха толкова малко хора, че нямаше как да не се откроява въпреки обикновената външност, която се стараше да си придава с помощта на камуфлаж. Отбеляза си няколко места, на които можеше да поиска да се върне някой друг път – магазини за заваръчни части, магазин за бракувани армейски припаси и фермерски пазар. Сезонът на прасковите започваше отново; добре беше да се запаси.

Най-накрая, късно следобед, пристигна на оживено и шумно място, на което не беше идвала никога преди. Дори обществената библиотека работеше сравнително оживено.

Предпочиташе да използва библиотека, когато беше възможно. Безплатните неща бяха по-трудни за проследяване.

Паркира на западната страна на сградата, извън обсега на единствената камера, разположена над входа. Вътре всички компютри бяха заети и няколко души, които искаха да ги използват, се мотаеха наоколо в очакване някой от тях да се освободи, така че тя разгледа наоколо, преглеждайки отдела с биографичните материали за нещо, което да ѝ свърши работа. Откри, че вече беше изчала всичко, което можеше да ѝ е от полза. След това издири последните писания от любимия си автор на шпионски четива, бивш тюлен от флота, а после грабна няколко от съседните заглавия. Докато отиваше да си намери хубаво място, където да изчака, почувства спазъм на вина; беше толкова евтино и безвкусно да краде от библиотека. Но по множество причини не можеше и дума да става да си извади карта за тукашната библиотека, а съществуваше известен шанс нещо, което прочете в тези книги, да ѝ осигури по-голяма безопасност. Безопасността винаги беше по-силен коз от вината.

Не че не беше наясно, че това бе 99 процента безсмислено – беше крайно невероятно каквото и да е, прочетено в романите, да ѝ бъде от реална, конкретна полза, но отдавна беше преровила по-правдоподобните, основаващи се на факти материали, които можеха да се намерят. При липсата на първокласни, надеждни източници, от които да черпи информация, се беше задоволила с треторазрядните. Изпитваше по-голяма паника от обикновено, когато нямаше *нещо*, което да изучава. А при последното си издирване всъщност беше намерила нещо насочващо, което ѝ се струваше приложимо на практика. Вече беше започнала да го включва в рутината си.

Настани се в овехтяло кресло в един закътан ъгъл, откъдето имаше задоволителна гледка към кабинките с компютри, и се престори, че чете най-горната книга в купчината си. От начина, по който няколко от хората пред компютрите бяха разпръснали вещите си по масата – един даже си беше свалил обувките, се досещаше, че нямаше да мръднат оттук дълго време. Най-обещаващият терминал се използваше от тийнейджърка с купчина справочни книги и отегчено изражение. Момичето нямаше вид, сякаш рови из социалните медии – всъщност записваше заглавия и автори, предоставени от търсачката. Докато чакаше, Крис държеше главата си сведена над книгата, която крепеше в сгвката на лявата си ръка. С бръснача, скрит в дясната, спретнато отрязва магнитния сензор, залепен върху гръбчето, и го пхна в процепа между възглавничката и страничната облегалка на креслото. Преструвайки се, че не проявява интерес, се прехвърли на следващата книга в купчината.

Крис беше готова, книгите ѝ с изрязаните чипове – вече прибрани в раницата ѝ, когато тийнейджърката стана, за да отиде да намери друга справочна книга. Без да скача или да дава вид, сякаш се е забързала, Крис вече беше в стола, преди някой от другите хора, мотаещи се наоколо с надежда, изобщо да осъзнае, че шансът му е отминал.

Всъщност проверяването на имейла ѝ обикновено отнемаше около три минути.

След това щеше да има други четири часа – ако не шофираше така, че да остане незабелязана – да се върне във временния си дом. Там, разбира се, я чакаше разглобяването на защитите ѝ, преди да може най-сетне да заспи. Денят за имейла винаги беше дълъг.

Макар да не съществуваше връзка между настоящия ѝ живот и този имейл акаунт –никакъв повтарящ се IP адрес, никакво обсъждане на места или имена – в мига, щом свършеше да чете, и ако случаят го изискваше, да отговори на имейла си, тя щеше да излезе през вратата и да се изнесе с пълна скорост от града, оставяйки между себе си и това място възможно най-голямо разстояние. Просто за всеки случай.

Просто за всеки случай се беше превърнало в непредумишлена мантра на Крис. Водеше живот на твърде прецизни приготовления, но както често си напомняше, без тези приготовления изобщо нямаше да води никакъв живот.

Щеше да е хубаво да не се налагаше да поема тези рискове, но парите нямаше да траят вечно. Обикновено си намираще някаква неквалифицирана работа в семеен ресторант, за предпочитане някой с водени на ръка документи, но от подобна работа се изкарваха пари само колкото за основните разходи – храна и наем. Никога за по-скъпите неща в живота ѝ, като фалшиви документи за самоличност, лабораторно оборудване и различните химически съставки, с които се запасяваше. Затова поддържаше рехаво присъствие в интернет, намираще си тук-там някой клиент, който да плати, и правеше всичко по силите си да попречи на тази работа да насочи към нея вниманието на онези, които искаха тя да престане да съществува.

Последните два дни за имейли бяха безрезултатни, така че бе доволна да види, че я очаква съобщение – доволна за приблизително две десети от секундата, които ѝ бяха нужни да смели обратния адрес.

Lcarston463@dpt11a.net

Просто ей така, там – истинският му имейл адрес, който лесно можеше да бъде проследен директно до бившите ѝ работодатели. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, а приливът на адреналин избухна в тялото ѝ – *Бягай, бягай, бягай*, сякаш крещеше във вените ѝ – но част от нея все още бе в състояние да зяпне стъписано при тази арогантност. Винаги подценяваше колко удивително небрежни можеха да бъдат.

Не може вече да са тук, опита се да убеди себе си през паниката с очи, вече обхождащи библиотеката да зърнат мъже с рамене, твърде широки за тъмните им костюми, военни подстрижки, някого, насочващ се към мястото ѝ. Виждаше колата си през плексигласовия прозорец и *изглеждаше*, сякаш никой не я е пипал, но едва ли можеше да се каже, че тя беше нащрек, нали?

Значи я бяха намерили отново. Но те нямаше как да знаят къде ще реши да си провери пощата. С почти религиозен фанатизъм се стремеше да прави този избор напосоки.

Точно в този миг в спретнат малък сив офис или пък в няколко офиса бе прозвучала аларма, може би дори с проблясващи червени лампички. Разбира се, щеше да има приоритетна заповед за проследяване на този IP адрес. Щяха да бъдат мобилизирани хора. Но дори да използваша хеликоптери – а те разполагаха с тази възможност – тя имаше няколко минути. Достатъчно да види какво искаше Карстън.

Темата на съобщението беше: **Умори ли се да бягаш?**

Кучи син.

Тя кликна и го отвори. Съобщението не беше дълго:

Политиката се промени. Имаме нужда от теб. Едно неофициално извинение ще помогне ли? Може ли да се срещнем? Не бих те молил, но на карта са заложили животи. Много, много животи.

Винаги беше харесвала Карстън. Струваше ѝ се по-човечен от голяма част от другите служители с тъмни костюми, които отделът наемаше. Някои от тях – особено униформените – бяха откровено стряскащи. Което вероятно беше лицемерна мисъл предвид вида на работата, с която по-рано се занимаваше.

Така че, разбира се, бяха накарали тъкмо Карстън да се свърже с нея. Знаеха, че е самотна и изплашена, и бяха изпратили стар приятел, за да я накара да се почувства стоплена и защитена. Близко до ума и тя вероятно щеше да прозре хитростта без чужда помощ, но не вредеше и фактът, че същата хитрост бе използвана веднъж в роман, който беше откраднала.

Позволи си едно дълбоко вдишване и трийсет секунди съсредоточено мислене. Предполагаше се да се фокусира върху следващия си ход – да се измъкне от тази библиотека, този град, този щат възможно най-скоро – и дали това беше достатъчно. Дали сегашната ѝ самоличност още беше надеждна, или беше време отново да се промени?

Този фокус обаче беше изместен от коварния замисъл на предложението на Карстън.

Ами ако...

Ами ако това всъщност беше начин да ги накара да я оставят на мира? Ами ако увереността ѝ, че това е капан, бе породена от параноя и четене на твърде много шпионски романи?

Ако работата беше достатъчно важна, може би в замяна щяха да ѝ върнат обратно живота ѝ.

Не твърде вероятно.

И въпреки това безсмислено беше да се преструва, че имейлът на Карстън се е изгубил.

Отговори така, както сметна, че се надяваха да отговори, макар да беше оформила само бегли наченки на план.

Уморих се от много неща, Карстън. На мястото, където се срещнахме първия път, след седмица, по обяд. Ако видя някого с теб, изчезвам, и т.н., и т.н., и т.н. Сигурна съм, че знаеш процедурата. Не прави глупости.

В същия миг вече беше на крака и вървеше – плавна подтичваща походка, която беше усъвършенствала въпреки късите си крака и която изглеждаше много по-небрежна, отколкото всъщност беше. Отброяваше мислено секундите, преценявайки колко време щеше да е нужно на един хеликоптер да измине разстоянието между окръг Колумбия и това място. Разбира се, можеха да предупредят местните, но това обикновено не им беше в стила.

Изобщо не беше обичайният им стил и все пак... изпитваше необосновано и въпреки това потискащо тревожно чувство, че може би обичайният им стил започваше вече да им омръзва. Не беше довел до резултатите, към които се стремяха, а тези хора не бяха търпеливи. Бяха свикнали да получават каквото искат точно когато го искат. А от три години я искаха мъртва.

Тази имейл определено бе промяна в политиката. Ако наистина *беше* капан.

Трябваше да приеме, че е така. Тази гледна точка, този начин да постави в някакви граници света си, беше причината, поради която все още вдишваше и издишваше. Но имаше една малка частица от мозъка ѝ, която вече бе започнала да храни глупава надежда.

Играеше игра с малки залози, знаеше го. Само един живот. Просто нейният живот.

А този живот, който бе запазила при такива невъзможни обстоятелства, беше само това и нищо повече: живот. На най-елементарно ниво. Едно биешо сърце, чифт бели дробове, които се разширяваха и свиваха.

Беше жива, да, и се беше борила упорито да остане жива, но през най-тъмните си нощи понякога се питаше за какво точно се бори. Дали качеството на живот, което поддържаше, си струваше цялото това усилие? Нямах ли да е *успокояващо* да затвори очи и да не трябва да ги отваря отново? Не беше ли едно празно черно небитие малко по-предпочитано от неотклонния ужас и постоянното усилие?

Само едно нещо я възпираше да отговори *Да* и да приеме един от спокойните и безболезнени изходи, винаги на нейно разположение, и то беше твърде силно развит състезателен хъс. Беше ѝ

служил добре в медицинския факултет, а сега я поддържаше жива. Нямахте да ги остави да *спечелят*. Нямахте начин да им предостави такова лесно разрешение на проблема им. Вероятно щяха да я докопат накрая, но щеше да им се наложи да *се потрудят*, проклети да са, и да си изпатят заради това.